

ΓΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΑ ΕΚΤΟΠΛΑΣΜΑΤΑ

(Ἐπ' εὐκαιρία τῶν παραδόξων γεγονότων τῆς Γαργαρέττας, — Ἴδὲ εἰς σελ. 44 τὴν ἀντίθετη ἀποψὶ ἐπὶ τοῦ τόσοσιν σοβαροῦ αὐτοῦ ζητήματος)

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους πνευματιστὰς τῆς ἐποχῆς μας, ὁ Ἀμερικανὸς ψυχίατρος Τζαϊνις Στόκερ, πρόεδρος τῆς «Ἐταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐδημοσίευσε ἐσχάτως ἕνα ἀποκαλυπτικὸν ἄρθρον γιὰ τὶς περίφημες ὑλοποιήσεις τῶν πνευματικῶν καὶ τὰ γνωστότερα μέχρι σήμερα ἐκτοπλάσματα.

Ὁ Ἀμερικανὸς πνευματιστής, στὴν ἀρχὴ τοῦ ἄρθρου του, ἀναφέρει τὰ ἐκτοπλάσματα πού δημιουργεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερά του «μέντιουμ», ἡ μίσσες Σάλαμσον.

«Ἡ Ἐλεονώρα, γράφει, εἶνε ἕνα αἰθέριο καὶ μυστηριώδες πλάσμα πού ἔρχεται ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν καὶ ὑλοποιεῖται μπροστὰ στὰ μάτια μας, χάρις στὴ «μίσσες» Σάλαμσον, μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Στὴν ἀρχή, μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ «μέντιουμ», παρουσιάζεται μιά ἄσπρη βούλα, ἕνα ἄσπρο φῶς. Κατόπιν, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, τὸ ἄσπρο αὐτὸ φῶς παίρνει τὸ σχῆμα ἑνὸς αὐγοῦ καὶ... ὑλοποιεῖται. Γίνεται δηλαδὴ ἕνα εἶδος φωτεινῆς ὕλης, ρευστῆς, πυκνῆς, παράξενης πού μοιάζει μὲ τὸ σῶμα τῶν φωτεινῶν ψαριῶν μέσα στὰ ἐνυδρεῖα...

Τὸ αὐγὸ αὐτὸ ἐξαφνα μεγαλώνει καθέτως καὶ σχηματίζει μιά ἄσπρη στήλη, ὕψους ἑνὸς μέτρου. Ἐπειτα, ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς ἡ στήλης αὐτὴ ἀπλώνει δυὸ προεκτάσεις, σὰν δυὸ χέρια. Τὸ σχῆμα αὐτὸ νομίζει κανεὶς πὼς εἶνε ἀπὸ φωτεινὸ χιόνι. Τὰ δυὸ χέρια τοῦ σχήματος κινουῦνται ζωηρά, βγάζουν ἕνα εἶδος φωτεινῶν ὕδρατμῶν καὶ σὲ λίγο, μέσα ἀπὸ τὸ θαμπὸ αὐτὸ σύννεφο ἀρχίζουν νὰ ξεχωρίζουν τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς προσώπου. Ἀμέσως κατόπιν σχηματίζεται τὸ κεφάλι μιάς ὠραίας γυναίκας. Ἐπειτα, ὁ κορμὸς τῆς καὶ τὰ πόδια τῆς. Τὸ ἐκτόπλασμα αὐτὸ ἔχει φυσικὸ μέγεθος ἀνθρώπου. Ἡ μυστηριώδης αὐτὴ γυναίκα πού μᾶς ἦρθε ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν, εἶνε ἐξαιρετικῆς καλλονῆς. Ὄταν πάρῃ τὴν τελευταία μορφή τῆς, στέκεται ἀκίνητη μπροστὰ μας καὶ μᾶς ψιθυρίζει μὲ μιά ὑπερκόσμια φωνὴ τ' ὄνομά τῆς. Τὴ λένε: Ἐλεονώρα! Φοράει ἕνα κάτασπρο μεταξωτὸ φόρεμα κι' ἔχει τὰ χέρια τῆς γυμνὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους. Εἶνε θελητικὴ, ὄνειρῶδης. Δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀγριο καὶ τὸ διαβολικόν.

Θα ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀθωότητος.

Ἡ Ἐλεονώρα σὲ λίγο προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος μας, στέκεται μπροστὰ σὲ μιά ἀπὸ τὶς κυρίες πού παρακολουθοῦν τὴν πνευματιστικὴ συνεδρίασι καὶ φυσάει ἀνάμεσα στὰ φωτεινὰ χέρια τῆς. Ἀμέσως, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ἀπλώνονται ἕνα σωρὸ ἀραχνουφάντα τούλια. Ἡ Ἐλεονώρα, μὲ ἀργὲς κι' ἀρμονικὰ κινήσεις τὰ ξεδιπλώνει καὶ γεμίζει μ' αὐτὰ τὴν σκοτεινὴ αἴθουσα... Ἐγὼ τότε προχωρῶ μὲ δυὸ βοηθοὺς μου πρὸς τὸ μέρος τῆς, γιὰ νὰ τὴν περικυκλώσω, μὰ κείνη, μὲ μιά ἀστραπιαία κίνησι μαζεύει τὰ τούλια τῆς καὶ πρὶν προφτάσω ν' ἀπλώσω τὰ χέρια μου καὶ νὰ τὴν ἀγγίξω, σωριάζεται μπροστὰ στὰ πόδια μου, σὰν μιά ἀπὸ κείνες τὶς ἀποκρηάτικες φουσκες πού ἔχουν ἀνθρώπινα σχήματα καὶ πού σκάνε ξαφνικά. Ἡ Ἐλεονώρα ἐξαφανίζεται ἔτσι, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος εἴτε πάνω στὸ πάτωμα, εἴτε πάνω στὸ σῶμα τοῦ «μέντιουμ». Ἡ αἴσθησις τὴν ὁποία ἀφήνει, εἶνε μιά κρύα πνοὴ καὶ τίποτε ἄλλο. Μιά φορὰ πρόφτασα ν' ἀγγίξω τὴν ἄσπρη στήλη πού ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ πού θὰ ἔπαιρνε σὲ λίγο τὸ σχῆμα τῆς Ἐλεονώρας. Ἐ, λοιπόν, δὲν ἔνοιωσα τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν αἴσθησι ἑνὸς

παγεροῦ ὕδρατμοῦ.

Τὸ «μέντιουμ» εἶνε δεμένο στὸ κάθισμά του καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τοῦ πειράματος. Καμμιά ἀπάτη δὲν χωράει σ' αὐτὴ τὴν ὑλοποίησι. Καὶ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ νομίσῃ ὅτι εἶνε καμμιά αὐταπάτη ἢ κανένα τέχνασμα, γιὰ μόνον τὸ λόγο ὅτι δὲν μπορούμε ἀκόμα νὰ δώσουμε μιά ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι στὴν ὑλοποίησι.

Ἐνας συνάδελφός μου, ὁ δόκτωρ Σούντερ, πού ἔκανε διάφορα πειράματα μ' ἕνα ἐπίσης διάσημο «μέντιουμ», τὸν Πολωνὸ Γκουζύκ, ἐκθέτει τὶς ἐντυπώσεις του μὲ κάθε λεπτομέρεια, στὸ τελευταῖο σύγγραμμά του, στὴν «Ἐισαγωγὴ στὴν Ἀνθρώπινη Μεταψυχικὴ».

«Σ' ἕνα πείραμα, στὴ Βαρσοβία, γράφει, στὸ ὁποῖο παρευρίσκοντο κ' οἱ δόκτορες Νότσιγκ, Τζέλεϋ, Μάκκενζι καὶ Νιούμαν, εἶδαμε ξαφνικά νὰ φτερουγίζουν γύρω μας διάφορα φῶτα. Ἐπειτα, δυὸ ἀπὸ τὰ φῶτα αὐτὰ σταμάτησαν μπροστὰ μου κι' ἔγιναν δυὸ μάτια. Γύρω στὰ μάτια αὐτὸ σχηματίστηκαν ἀμέσως τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς προσώπου. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, δλόκληρο τὸ κεφάλι ἔγινε ὁρατὸ καὶ τότε ἀκούσαμε μιά φωνὴ λίγο βραχνὴ νὰ

λέη γερμανικὰ τρεῖς φορές: «Καλημέρα...»

«Στὴν ἴδια πνευματιστικὴ συνεδρίασι, ἕνα ἀπὸ τὰ φῶτα αὐτὰ στάθηκε πάνω σ' ἕνα κλειδωμένο πιάνο. Ἀμέσως ἀπὸ τὸ πιάνο βγήκαν τέσσερες μουσικὲς νότες.

Μιά ἄλλη φορὰ ἔνοιωσα νὰ μὲ φιλοῦν κρύα χεῖλη. Μοῦ ἔδωσαν τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς νεκρικοῦ ριλιού.

Τὸ «μέντιουμ» Γκουζύκ ὑλοποιεῖ συνήθως καὶ μορφὲς ζώων, τὶς ὁποῖες ὁμως δὲν βλέπουμε. Γις καταλαβαίνουμε ὡστόσο μὲ τὴν ἀφή. Εἶνε παγερὲς, σὰν πτώματα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα, ἕνας σκύλος, δάγκωσε μιά μέρα στὸ πόδι τὸν δόκτορα Νιούμαν. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος πάλι ἔνοιωσα κοντὰ μου ἕνα μεγάλο καὶ βαρὺ ζῶο, ἕνα εἶδος ἀρκούδας, πού ὅταν περπατοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἔτριζε τὸ πάτωμα. Ὁ καθηγητὴς Νιούμαν, μόλις κατάλαβε κι' αὐτὸς πὼς τριγύριζε ἀνάμεσά μας μιά ἀρκούδα, ἔτρεξε καὶ κλειδῶθηκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, γιὰτὶ φοβήθηκε μήπως

μετὰ τὴν ἀρκούδα τοῦ γίνῃ κανένα ἄσχημο ἀστεῖο. Μὲ τὸ σκύλο τὴν εἶχε γλυτώσει φθηνά...

Μὰ ἡ πιὸ τέλεια καὶ ἡ πιὸ σταθερὴ ὑλοποίησις ἀνθρώπινου ὄντος εἶνε ἐκείνη πού πέτυχε ὁ καθηγητὴς Κρούκς μὲ τὴν Φλόρανς, τὸ περίφημο «μέντιουμ» τοῦ Ἀγγλοῦ πνευματιστοῦ, ὁ δόκτωρ Βάρλεϋ, διαπίστωσε ὅτι τὸ «μέντιουμ» ἔμεινε τελείως ἀκίνητο, εἶδαμε ὅλοι μας, ὅσοι βρισκόμαστε σ' ἐκείνη τὴν πνευματιστικὴ συνεδρίασι, πού γινόταν κάτω ἀπὸ ἕνα ἄπλετο ἠλεκτρικὸ φῶς, νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ «μέντιουμ» ἕνα παράξενο σύννεφο πού δὲν ἀρνήσῃ νὰ συμπυκνωθῇ καὶ νὰ μᾶς δώσῃ μιά τέλεια γυναίκα πού ἀρχισε νὰ περπατᾷ, νὰ χειρονομῇ καὶ νὰ μιλήσῃ στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ μιά ὑπόκωφη φωνή, ἀλλὰ ἀρκετὰ εὐδιάκριτη. Ἡ ὑλοποιημένη αὐτὴ γυναίκα μᾶς εἶπε τ' ὄνομά τῆς. Τὴν ἔλεγον Καίτη Κίγκ. Μιλοῦσε ἀργά, μ' ἕνα μελαγχολικὸν τόνο, σὰν νὰ ἦταν βαθεῖα λυπημένη. Ὄταν ὁ καθηγητὴς Κρούκς ἐπεχείρησε νὰ τὴν πιάσῃ, ἡ Καίτη Κίγκ ἐξαφανίσθη μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὅπως ἀκριβῶς διαλύεται ἕνα σύννεφο ἀπὸ ὕδρατμοῦς. Ὁ Κρούκς μπόρεσε νὰ πάρῃ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Ἡ νυχτερινὴ αὔρα ἀνέμιζε τὸ πράσινο «σαρὶ» τῆς